Voorproeven

Elke avond als Puck in haar bed ligt, raadt ze met haar neus wat er in het restaurant beneden gekookt wordt. Met haar ogen dicht, snuift ze de heerlijke geuren op die vanuit de keuken van haar vader, chef Maro, door alle kieren haar zolderkamer bereiken. In haar hoofd fantaseert Puck er gerechten bij die ze zowat kan proeven.

Vanavond kan Puck niet slapen. Ze wil niets liever dan beneden in de keuken rondhangen. Maar door alle stemmen van beneden weet Puck dat Maro en zijn gastheer Chi vanavond druk zijn, dus dat ze daar niets te zoeken of proeven heeft.

Hé, de zoetigheid die nu haar neus vult, herkent ze vaag. O, wat lekker… wat is het ook alweer? Puck stapt uit bed en volgt het geurspoor de trap af.

Via het halletje sluipt ze de keuken in. Achter het kookeiland staat Maro al proevend de borden als een kunstenaar op te maken, terwijl Chi met zijn flessen en glazen langs de tafels danst. Het restaurant zit tjokvol, waardoor niemand in de gaten heeft dat Puck op het krukje bij het fornuis klimt. Ze moet weten waar die verrukkelijke geur vandaan komt. In een pan op het vuur borrelt iets wits met

Restaurant A'maro
Restaurant A'maro
Restaurant A'maro

zwarte puntjes. Ja, nu weet ze het weer! Dit wordt panna cotta, dikke slagroompudding met suiker. Die zwarte puntjes zijn vanille. Het is haar lievelingstoetje uit Italië waarvan de naam 'gekookte room' betekent. Even roeren kan geen kwaad, denkt Puck, want het kookt wel heel hard. Ze pakt de garde uit de pan. Voorzichtig draait ze de dikke room rond, zoals ze haar vader heeft zien doen. O, wat ruikt dit lekker. Ze. Moet. Dit. Proeven.

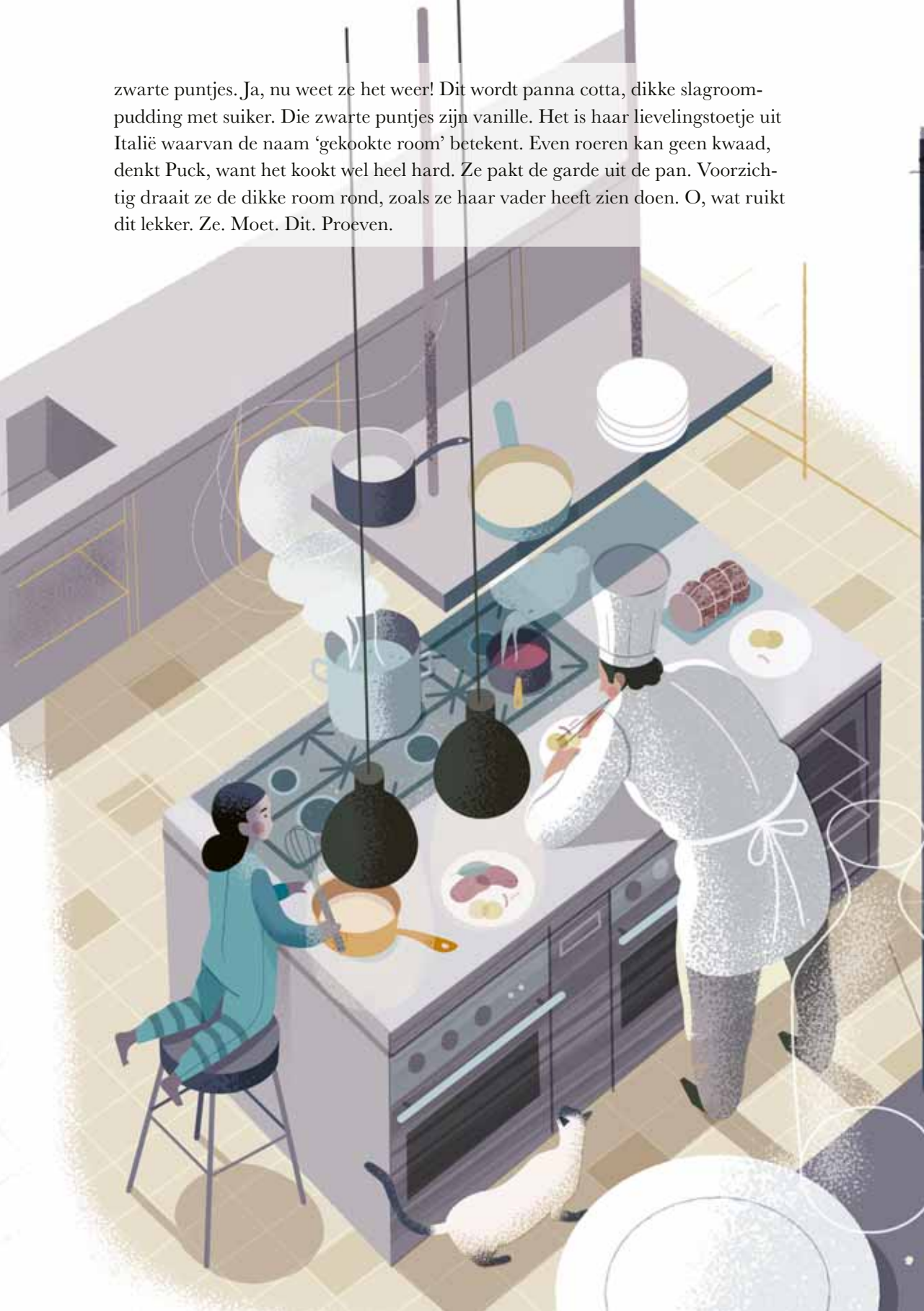

Als de gloeiend hete room Pucks tong raakt, geeft ze een gil en klettert de garde op de grond. Het hele restaurant valt stil en alle gasten kijken de keuken in. Puck ziet alleen haar vaders boze blik. Met één stap, greep en zwaai hangt ze over zijn schouder. Pas onder aan de trap zet Maro zijn dochter neer.

'Voor jou is de keuken verboden terrein, als wij open zijn!' snauwt hij naar Puck met een dreigende vinger.

'Ik wilde helpen, papa,' hakkelt Puck.

Maro schudt zijn hoofd. 'Dit is geen helpen, Puck. Je sluipt in je pyjama naar binnen, maakt een bende van mijn keuken en laat de gasten schrikken.'

Puck probeert wat terug te zeggen, maar haar vader briest door: 'Je bent echt te jong. Het is veel te laat en je kunt nog niet...' Hij twijfelt.

'Zeg het maar, hoor. Ik kan niets, toch?' briest Puck terug.

'Puck, jij bent pas negen en je wilt veel meer dan je kunt. Wie nog niet kan proeven, kan niet koken. Basta!'

Haar vader wijst naar boven en wil duidelijk snel van haar af zijn. Puck haat dit stomme zinnetje van haar vader.

'Vroeger was ik altijd in de keuken om mee te proeven én te helpen. Toen mama er nog was. Nu heb je alleen maar tijd voor je gasten. Zo leer ik niks…' En ben ik elke avond alleen, slikt Puck nog net in. Ze stampvoet naar boven. Als ze boven aan de trap omkijkt, is haar vader alweer de keuken in verdwenen.

Op haar kamer kijkt Puck vanuit haar bed door het raam naar buiten. Tussen de voorbijtrekkende wolken ziet ze zo nu en dan een ster. Ze denkt aan hoe sterren soms nog schijnen, terwijl ze al lang niet meer bestaan. Als je naar ze kijkt, kijk je dus terug in de tijd. Wel jaren en jaren ver terug tot in het oneindige heelal. Een gedachte die kriebel in Pucks hersenen veroorzaakt. Kon zij maar gewoon één jaar terug in de tijd...

Puck schrikt wakker van Umi. Haar Siamese kater is boven op haar in bed gesprongen. Door het gesnurk naast haar herinnert Puck zich dat ze stiekem bij haar vader in bed is gekropen.

Umi geeft haar troostende kopjes. Puck knuffelt hem terug en fluistert: 'Was ik maar altijd net zo lief als jij. Nee, was ik maar net zo goed in proeven als die snurker. Umi, daar zou ik echt alles voor overhebben.'

Wanneer Umi's schuurpapieren tong uitgebreid aan Pucks hand begint te lik-
ken, geeft ze hem een duwtje. Met een sierlijke boog springt hij van het bed af en
verdwijnt in het licht van de gang. Terwijl Puck overeind komt om erachteraan te
gaan, zwaait opeens de deur verder open. Het ganglicht schijnt als een zaklamp
de slaapkamer in. Voordat Puck haar ogen kan beschermen tegen het felle licht,
schuift er een donkere schim uit de lichtbundel haar kant op…

Tranen

De schim schuift dichterbij. In het licht verandert de schaduw in een druipend duikpak. Achter een ronde duikbril staren de ogen van een oude vrouw Puck aan. Haar gerimpelde hand houdt een harpoen vast. Puck wil opspringen en gillen, maar haar lichaam en mond zijn bevroren.

Pletsj platjs pletsj platjs. Met soppende waterschoenen schuifelt de duikster naar het bed. Ze steekt een hand uit en fluistert: 'Niet bang zijn, Puck. Ik ben Jeju. Ik wil je iets moois laten zien.'

Door de zachte stem en lieve ogen van de oude vrouw stopt Puck met beven. Tot haar eigen verbazing pakt ze zelfs de uitgestoken hand van de duikster. *BOEM!* Een enorme lichtflits bliksemt uit de deuropening. Hand in hand met Jeju wordt Puck het licht in getrokken.

Even ziet Puck helemaal niets, totdat ze knippert en haar ogen weer langzaam scherpstellen. Ze staan op een witte vlakte die als een spiegel het vollemaanlicht weerkaatst. Om hen heen steken balken uit de grond alsof ze in een reuzenkooi gevangenzitten.

Puck kijk verdwaasd rond, tot Jeju haar tussen twee tralies naar buiten leidt. *Krak krak krak!* Pucks blote voeten zakken steeds een stukje weg, alsof ze op een brekend laagje ijs loopt. Een eindje verder draait Puck zich om en ziet tot haar schrik dat ze uit een enorm skelet zijn gewandeld. 'Wat is dat voor een monster?!'

Jeju lacht: ‘Dat was een walvis. Die zwom hier vroeger.’

‘Zwemmen? Hier?’ vraagt Puck terwijl ze over de witte woestijn tuurt en nu ook het wrak van een bootje ontdekt.

‘Nu is de zee weg. Helemaal opgedroogd.’ Jeju raapt iets van de grond. ‘Het water heeft nóg iets achtergelaten.’ Tussen twee vingers houdt ze iets glinsterends tegen het zonlicht. Het schittert als een diamantje.

‘Zoutkristallen!’ raadt Puck. ‘Die gebruikt papa in de keuken.’

Jeju knikt. ‘Al het zout zat ooit in de zee. Wanneer zeewater verdampt, blijft dit over.’

‘Waarom zijn we hier?’ vraagt Puck.

Jeju steekt haar tong uit. Als Puck haar nadoet, legt ze er een kristal op. Knisperend smelt het in haar mond. Lekker zout.

‘Omdat jouw reis hier begint,’ antwoordt de oude vrouw. ‘Bij mijn lievelingssmaak. Wie houdt er niet van zout? Dat doen we omdat ons lichaam het nodig heeft, wij kunnen niet zonder. Het is dé smaak die sommige smaken wegdrukt en andere juist versterkt.’

‘Zelfs zoet wordt zoeter door een snufje zout,’ gaat Jeju onverstoorbaar door. ‘Probeer maar eens een snufje op een rijpe tomaat, in het deeg van een taart of op een stukje chocolade. Zout is wit goud.’

Puck denkt opeens aan spekjes, noten en vette frietjes. Het water loopt haar in de mond en ze pakt een handje kristallen van de grond. Als ze begint te kauwen, voelt ze dat ze iets doms heeft gedaan. Haar tong begint te prikken. Ze probeert te spugen, maar haar mond is zo droog als een verdampte zee. Zelfs haar keel doet pijn door het bijtende zout.

Puck hoest terwijl Jeju verder vertelt: ‘Het geheim is de hoeveelheid die je ge-

bruikt. Als er een paar zoutdeeltjes oplossen in je mond, geven ze bepaalde plekjes op je tong een lekker gevoel. Die plekjes zijn je papillen. Smáákpapillen. Als je te veel zoutdeeltjes op je papillen loslaat, gaat het mis en krijg je een droge mond. Dan is het meteen vies. Het is een handige waarschuwing van ons lichaam dat het water waaruit we bestaan, te zout wordt.'

'Zoals de zee,' kucht Puck.

Jeju wrijft zachtjes over Pucks rug. 'Precies. Via je zweet en tranen spoelt je lijf het opgeloste zout ook weer weg.'

Puck kijkt de vreemde zeevrouw aan. Ze heeft nog zoveel vragen, maar stelt er maar eentje: 'Jeju, hoe kan ik goed leren proeven?'

De ogen van Jeju beginnen te glanzen, terwijl haar mond lacht. 'Kon ík maar zo goed proeven als jij, lieve Puck. Jij hebt veel meer smaakpapillen dan ik. Ze verdwijnen helaas als je ouder wordt.'

Puck slikt het laatste zout weg en denkt even na. ‘Als ik zo goed kan proeven, waarom kan ik dan niets in de keuken?’

Jeju glimlacht weer en legt uit: ‘Proeven is als praten. Eerst hoor je alles. Een oorverdovend lawaai aan nieuwe geluiden die kriskras door elkaar je oren instromen. Dan leer je luisteren naar al die losse klanken. Pas als je ze stuk voor stuk begrijpt, worden het woorden en kun je zelf praten. Zonder smaken ben je sprakeloos.’ Jeju wijst met haar harpoen naar de hemel die vol sterren staat. Elke ster die ze aanwijst flikkert even op.

‘Hé, dat is de Steelpan!’ roept Puck trots. ‘Met die zeven sterren kun je nooit verdwalen. Hun licht komt van eindeloos ver...’

‘Zeven smaken!’ verbetert Jeju haar. ‘Dat zijn de zeven smaken.’

Terwijl de Steelpan boven Puck lijkt te groeien, klinkt de stem van Jeju steeds verder weg: ‘En ze zijn veel dichterbij dan je denkt.’

Als Puck wakker wordt, probeert ze zich haar droom te herinneren. Hoe harder ze het probeert, hoe meer hij in stukjes uit elkaar valt. Zelfs het gezicht van de oude

duikvrouw verkruimelt als zoutkristallen. Puck hoort haar vader ronken en denkt meteen aan hun ruzie. Ze sluipt uit bed en kleedt zich snel aan. Beneden schrijft ze een briefje voor haar vader dat ze op zijn fornuis achterlaat. Daarna springt ze op haar fiets naar school.

's Avonds wanneer chef Maro weer in zijn keuken aan de slag gaat, vindt hij het briefje van zijn dochter:

Lieve papa sorry. Ooit kan ik goed genoeg proeven om je te helpen in de keuken. Dat beloof ik. Kus. P.

Maro's ogen worden vochtig en er druppelen tranen in het pannetje met dampende chocoladesaus waarin hij roert.

Als Chi langsloopt en een vingertje saus proeft, steekt hij zijn duim op: 'Verrassende smaak, chef!'

Maro laat alles uit zijn handen vallen, loopt zijn keuken uit en sluipt de trappen op. Door de kier van de zolderdeur gluurt hij stiekem naar binnen en ziet nog net hoe Puck met een blauwe stift een ster op haar zolderraam tekent.